

Συμβολή στὸν Ἀντι-εκτρωσιακὸ Ἀγῶνα

ΠΑΝΑΓΙΑ
Η
ΒΡΕΦΟ
ΦΙΛΟΥΣΑ
Η ΠΡΟΣΤΑΤΙΣ
ΚΑΙ ΒΟΗΘΟΣ
ΤΩΝ ΕΚΤΡΩΣΕΩΝ

■ Ἐναγώνια κραυγὴ ἀφυπνίσεως γιὰ ἓνα μείζον θέμα

ΜΙΑ ΘΛΙΒΕΡΑ ΕΠΕΤΕΙΟΣ *

Τὰ εἰκοσάχρονα ἀπὸ τὴν ψήφιση
τοῦ ἀνθρωποκτόνου Νόμου
τῶν ἐκτρώσεων 1609/86

*Τοῦ Πανοσιολ. Ἀρχιμανδρίτου
π. Νεκταρίου Ζιόμπολα*

Ποιος ἐνθυμεῖται ἓνα τέτοιο γεγονός τοῦ παρελθόντος; Σχεδὸν κανεῖς. Τόσα ἄλλα καλύπτουν τὰ ἐνδιαφέροντα τῆς καθημερινότητος.

Νὰ ὁμως κάποιος ποὺ ἀφουγκράζεται καὶ αὐτὸ τὸ παρελθόν... Καὶ ὄχι γιὰ πρώτη φορὰ φέρει σὲ θύμιση τὴν ψήφιση τοῦ **ἐγκληματικοῦ Νόμου** ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴ Βουλή. Καὶ τώρα πάλι μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς θλιβερᾶς ἐπετείου τῶν 20 χρόνων.

Ὅμως καὶ πάλι, μαζὶ μὲ τὴν θύμιση, ἀναπόφευκτα θὰ πικράνει ἴσως –μὲ ἀγάπη πάντα– ἐκείνους ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ μὴ ἐφρησυχάζουν γιὰ τὸ ὅτι ὁ **φονικὸς Νόμος** αὐτὸς ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια κατατρώγει ἀνθρώπινες ζωές, **μὲ Νόμο πλέον**, στὴν ἀφετηρία τους, ὅπου ὑπάρχει ἡ ὅλη ζωὴ ἐν δυνάμει πρὸς ὀλοκλήρωσή της. Θὰ ἔπρεπε νὰ ὀμιλοῦν, νὰ γράφουν γιὰ ψυχικὴ ἀφύπνιση τοῦ Λαοῦ, μὲ στόχο τὴ συναίσθηση καὶ τὴν μετάνοια.

Εἶναι λοιπὸν ἀλήθεια ὅτι ὑπάρχει καὶ στὴν Ὁρθόδοξη Ἑλλάδα ἓνας τέτοιος Νόμος, πλὴν οἱ πολλοὶ τὸν ἀγνοοῦν καὶ γενικὰ αὐτὸς πλέον δὲν τοὺς ἀπασχολεῖ, διότι ἔχει περάσει, ἔχει καθιερωθεῖ.

Ἐξάλλου ἡ ψήφισί του καὶ ἡ ὑπαρξή του τοὺς πολλοὺς ἐνό-
χους τοὺς ἔχει διευκολύνει πως, φαίνεται καλύπτονται ἠθικὰ καὶ
χωρὶς νὰ πληρώνουν βολεύονται ὅσες φθάνουν στὰ κρατικὰ μαι-
ευτήρια.

Νὰ θυμίσουμε μὲ ἀδρὲς γραμμές, σὲ νέους κυρίως, ἀναφορικῶς
μὲ τὴν ψήφισιν τοῦ νόμου αὐτοῦ ὑπὲρ τῶν ἐκτρώσεων.

* * *

ΤΟ ΦΟΥΡΓΙΟΖΙΚΟ κόμμα τοῦ ΠΑ.ΣΟ.Κ., τὸ ὁποῖο ἤλθε
στὴν ἐξουσία τὸ 1981 ὡς «Κίνημα Λαοῦ», θέλησε νὰ μεταβάλλει
πολλὰ στὴν Ἑλληνικὴ Κοινωνία, ἀφοῦ ὡς ἓνα σύνθημά του εἶχε
τὴν «ΑΛΛΑΓΗ».

Κορυφαία στελέχη του μάλιστα, ὅπως φάνηκε καὶ στὴ συνέ-
χεια, ἔκλειναν πρὸς τὸν μηδενισμό, τὴν ἀθεΐα καὶ ὡς ἀδιάφορα
γιὰ τὴν παραδοσιακὴ ζωὴ τῶν Ἑλλήνων, οἱ ὁποῖοι καὶ ἕως τότε
ἀρκετὰ κρατοῦσαν, πάσχισαν νὰ ἀλλάξουν πολλά.

Παρὰ τὶς ὁποιες ἀντιδράσεις, μὲ δυσκολία ἔστω, ἄρχισαν τὴν
ψήφισιν Νόμων. Νὰ θυμίσουμε τὸ «αὐτόματο διαζύγιο», τὸν «πο-
λιτικὸ γάμο» ποὺ πάσχισαν νὰ τὸν καθιερώσουν ὡς ὑποχρεωτι-
κό, ἀλλὰ τελικὰ δὲν πέτυχαν, καὶ φάνηκε ὅτι ὁ «γάμος» αὐτὸς
ἔμεινε στὸ περιθώριο. Ἐλάχιστοι τὸν «τίμησαν».

Πάνω σὲ αὐτὸν τὸν κομματικὸ «πυρετὸ» τῆς «ἀλλαγῆς» ἤλθε
ἐπὶ τάππτος καὶ τὸ θέμα τῆς νομιμοποιήσεως τῶν ἐκτρώσεων.

Τελικά, τοὺς πρώτους μῆνες τοῦ 1986, προελεΐαναν τὸ πολιτι-
κὸ τοπίο γιὰ ψήφισιν τοῦ Νόμου αὐτοῦ.

Μέσα στὸ κομματικὸ τους «μεθύσι», δὲν θέλησαν νὰ σεβα-
στοῦν οὔτε τὴν ἀθῶα ἀνθρώπινη ζωὴ στὴν ἀφετηρία της.

Μάλιστα σὲ ἐποχὴ ποὺ ξεκάθαρα ἡ Ἐπιστήμη τῆς Ἰατρικῆς
ἔχει θέσει τὴν ὑπογραφή της, ὅτι «ἄμα σύλληψη ἄμα ζωὴ» καὶ
ὅτι, «πραγματικὴ γέννηση εἶναι ἡ σύλληψη».

Τοῦτο διαφοροτρόπως τόνισαν ἀπὸ τότε ἐπαΐοντες ἐπιστήμο-
νες καὶ παράλληλα οἱ Ἰατρικοὶ Σύλλογοι Ἀθηνῶν καὶ Θεσσαλο-
νίκης.

Ἄλλὰ οἱ κύριοι τοῦ ΠΑ.ΣΟ.Κ., γιὰ νὰ ταυτισθοῦν μὲ ὀρισμένα
Εὐρωπαϊκὰ Κράτη καὶ πρὸς διευκόλυνση τῶν ἐγκύων γυναικῶν,
λόγῳ ἀνεπιθύμητης ἐγκυμοσύνης, προχώρησαν ἀκάθεκτοι.

* * *

ΟΥΤΩ πως φθάνουμε στην επίμαχη βραδυά της 28ης Μαΐου 1986 πρὸς συζήτηση στὴ Βουλή. Τὴν νύκτα δηλαδή τῆς Πτώσεως τῆς Πόλεως, τυχαῖο προφανῶς.

Γιὰ τὴν ἱστορία πλέον, λόγῳ «ἐπετείου». Κρατῶ τὸ ἀπόκομμα τῆς «Ἐλευθεροτυπίας» τῆς 29ης Μαΐου 1986.

ΒΟΥΛΗ: ρεπορτάζ τριῶν, παρακαλῶ, δημοσιογράφων.

Ἐπικεφαλίδα: «Ἄπ. Κακλαμάνης γιὰ τὶς ἀμβλώσεις: **Τέρμα στὴν ὑποκρισία**».

Ὡς ὑπουργὸς Δικαιοσύνης, ἀνέλαβε τὸ «βάρος» γιὰ τὴν κατάθεση τοῦ σχετικοῦ Νομοσχεδίου.

Ὅρισμένα μόνο μεταφέρουμε ἐδῶ, διὰ νὰ φανεῖ ποῦ στηρίχθηκαν.

«Τὴν βεβαιότητά του ὅτι ἡ ἀποποινικοποίηση τῶν ἀμβλώσεων δὲν θὰ ἐπηρεάσει ἀρνητικὰ τὴ χώρα μας ἀπὸ δημογραφικῆς πλευρᾶς, ἐξέφρασε ὁ ὑπουργὸς Δικαιοσύνης Ἄπ. Κακλαμάνης μιλώντας χθὲς στὸ νομοσχέδιο γιὰ τὴν τεχνητὴ διακοπὴ τῆς κύησης... Εἰδικότερα μιλώντας γιὰ τοὺς στόχους τοῦ νομοσχεδίου τόνισε ὅτι ἤλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου νὰ προχωρήσει καὶ ἡ χώρα μας στὴν ὀλοκλήρωση μιᾶς μεταρρύθμισης κοινωνικά, ἀνθρώπινα, ἠθικὰ κλ.π. ἀναγκαίας, καὶ σμείωσε:

- “Θὰ ἀπαλλαγεῖ ἡ γυναίκα ἀπὸ τὶς ἐνοχές, τὴν ποικιλόμορφη ἐκμετάλλευση, τοὺς ἐκβιασμοὺς καὶ τοὺς κινδύνους τῆς σωματικῆς καὶ ψυχικῆς ὑγείας ἀπὸ τὸ σημερινὸ ἀνήθικο, παράνομο καὶ ἀνεξέλεγκτο καθεστῶς”.

- “Θὰ τεθεῖ σὲ νέες ὑγιεῖς καὶ ὑπεύθυνες βάσεις ἡ ὑπόθεση τῆς ἐλληνικῆς οἰκογένειας καὶ κατ’ ἐπέκταση ἡ συγκρότηση τῆς Κοινωνίας μας”».

Ἀβίαστα ὅλα αὐτὰ προκαλοῦν τὴν ἱερὴ ἀγανάκτηση ὄχι μόνο τῶν πιστῶν, ἀλλὰ καὶ κάθε σκεπτομένου ἀνθρώπου, καθότι ἐδῶ τὸ θιγόμενο εἶναι ἡ ἀνθρώπινη ζωὴ, ἡ ὁποία ἄκαρδα ὀδηγεῖται, νόμιμα πλέον, στὸν *καιάδα*.

Ὅντως ἐξωφρενικὰ τὰ γραφόμενα, ὅτι

«ἤλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου νὰ προχωρήσει

καὶ ἡ χώρα μας στὴν ὀλοκλήρωση μιᾶς μεταρρυθμίσεως κοινωνικά, ἀνθρώπινα, ἠθικά κλ.π. ἀναγκαίας».

Σ' αὐτὰ καὶ στὸ ὅτι «θὰ ἀπαλλαγεῖ ἡ γυναίκα ἀπὸ τὶς ἐνοχές», δίδονται σ' ὅλη τὴ συνέχεια ἀπαντήσεις.

Ἀπαντώντας στὶς αἰτιάσεις τῆς Νέας Δημοκρατίας, ἀντιπολιτεύσεως τότε, ὁ κ. Κακλαμάνης,

«ὑποστήριξε τὴν συνταγματικότητα τοῦ νομοσχεδίου, ἐπικαλούμενος τὶς ἀπόψεις θεωρητικῶν τοῦ Δικαίου καὶ συνταγματολόγων, καθὼς καὶ τὶς ἀποφάσεις συνταγματικῶν δικαστηρίων τῆς Αὐστρίας, τῆς Γαλλίας καὶ τῶν ΗΠΑ. Σύμφωνα μὲ τὶς ἀποφάσεις αὐτές, τὸ ἔμβρυο δὲν εἶναι φορέας αὐτοτελοῦς δικαιώματος προστασίας τῆς ζωῆς ἀπὸ τὴν ἔναρξιν τῆς βιολογικῆς του ὑπαρξῆς ἀλλὰ μεταγενέστερα, ὅταν ἀρχίζει νὰ διαμορφώνεται σὲ ἀνθρώπινο ὄν καὶ νὰ ἀξιολογεῖται ἔτσι κοινωνικά».

Αὐτὸ καὶ ἂν δὲν *σοκάρει*. Σὲ πλήρη ἀντίθεση Ἠθικῆς καὶ Ἐπιστήμης. **Πότε αὐτὸ τὸ «μεταγενέστερα»;** Καὶ αὐτὰ ἀπὸ τὸν δῆθεν ὑπεύθυνον, ποῦ καὶ ὡς νομικός, ἔπρεπε νὰ γνωρίζει ὅτι συνταγματικὰ τὸ ἔμβρυο ἔχει δικαιώματα.

Γράφει ὁ Καθηγητῆς τῆς Νομικῆς Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Νικόλαος Ἀντωνόπουλος:

«Ἡ νομοθεσία μας, στὸ ἄρθρο 36 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικα, προβλέπει ὅτι τὸ ἔμβρυο εἶναι ὑποκείμενο δικαιωμάτων καὶ ὑποχρεώσεων. Λόγου χάριν κληρονομεῖ τὸν πατέρα του, ἂν αὐτὸς πεθάνει πρὶν τὸ παιδί γεννηθεῖ. Ἄρα, προσδίδει ἀπ' ἀρχῆς στὸ ἔμβρυο τὴν ιδιότητα τῆς ζωῆς, ἡ ὁποία συνεπῶς προστατεύεται».

Καὶ ὁμως, τὸν μεγαλόσχημο αὐτὸ πολιτικὸ γιὰ τὰ πρωτάκου-
στα αὐτὰ καὶ ἄλλα ποὺ ἐπίσημα εἶπε ἀπὸ τὸ Βῆμα τῆς Βουλῆς,
μᾶλλον κανεὶς δὲν ἔχει ἐλέγξει, ἐπιτιμήσει δημοσίως. Τιμήθηκε
γιὰ ὀχτὼ χρόνια καὶ ὡς Πρόεδρος τῆς Βουλῆς καὶ χαίρει ἐκτι-
μήσεως ἀπὸ ὅλο μᾶλλον τὸ φάσμα τοῦ πολιτικοῦ, ἀλλὰ καὶ
δημοσιογραφικοῦ κόσμου.

Τὰ τότε κανεὶς δὲν τὰ θυμᾶται. Τελευταῖα ἔχει παρατηρηθεῖ
ὅτι ἀπὸ τὸ ἔδρανο τῆς Βουλῆς πετάγεται καὶ ὀμιλεῖ μὲ μένος
ἀντιπολιτευτικὸ γιὰ ἀσήμαντα.

Ἵποκριτή! Ἔκανε λόγο ὅτι γίνονταν τότε «ἐκατοντάδες χιλι-
άδες παράνομες ἀμβλώσεις τὸ χρόνο». Καὶ θέλησαν αὐτοὶ νὰ
γίνονται πλέον μὲ νόμιμο τρόπο.

Τὸ ἐρώτημα: εἶχαν ἓνα τέτοιο δικαίωμα; Ὁ παρὼν τότε πρόε-
δρος τῆς ΕΔΗΚ, μακαριστὸς Ἰ. Ζίγδης,

«πρότεινε στὴν κυβέρνηση νὰ θέσει τὸ πρόβλημα
στὴν κρίση τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ μὲ τὴν διενέργεια
δημοψηφίσματος».

Εὐγε του, αὐτὸ ἔπρεπε, ὅποτε μὲ σχετικὴ ἐνημέρωση ὁ πολὺς
λαὸς θὰ ἦταν ἀρνητικὸς γιὰ τόσο σοβαρὸ θέμα.

Τὸν λόγο εἶχε πάρει τότε καὶ ἡ βουλευτὴς τοῦ ΠΑ.ΣΟ.Κ.
κυρία Καλλιόπη Μπουρδάρα, ἡ ὁποία ἀφοῦ ἐχαρακτήρισε ὡς

«ἱστορικὴ μέρα γιὰ τὶς Ἑλληνίδες τὴν κατάθεση
τοῦ νομοσχεδίου γιὰ τὶς ἐκτρώσεις καὶ ὅτι πρόκειται
γιὰ τὸ πιὸ σημαντικὸ νομοσχέδιο ποὺ ἔφερε ἡ κυβέρ-
νηση στὴ Βουλὴ καὶ ὅτι γι' αὐτὸ ὑπῆρξε ἀδικαιολόγη-
τη καθυστέρηση στὴν ἐπεξεργασία».

Νομίζω ὅτι ζεῖ ἡ κυρία αὐτή. Ἄν καλῶς ἐνθυμοῦμαι, ἦταν
φιλενάδα τῆς κυρίας Μαργαρίτας Παπανδρέου καὶ μαζί ἀκόμη
καὶ μὲ *νιουντοῦκες* διαδύλωναν στὴν ὁδὸ Πανεπιστημίου μὲ λύσ-
σα ὑπὲρ τῶν ἐκτρώσεων.

Γυναίκα Πρωθυπουργοῦ ὑπὲρ τοῦ ἐκούσιου φόνου, ποὺ εἶναι
κατὰ βάθος ἡ ἔκτρωση! Ὑπάρχει πιὸ φρικτὴ ἐνέργεια, πιὸ ἠθικὴ
ἐκτροπή, ὑποτίθεται ἐπισήμων;

Μὲ βάση τὸ δημοσίευμα αὐτὸ καὶ ὄχι μόνο, ἡ ἀντίδραση γιὰ
τὴν μὴ ψήφιση τοῦ Νομοσχεδίου ἐκ μέρους τῆς Νέας Δημοκρατίας
ἦταν τότε αἰσθητή.

Μεταξύ άλλων μίλησαν η κ. Άννα Ψαρούδα-Μπενάκη και ο κ. Κατσαρός με υπεύθυνες θέσεις. Όταν, όμως, έγιναν Κυβέρνηση 1990-93, αλλά και τώρα 2004 έξ., στο θέμα αυτό τηρούν «σιγήν ιχθύος». Έστω να ακουστεί, ότι κακώς αυτό τότε έγινε.

Αυτοί είναι οί πολιτικοί μας...

Θα προτρέξω με το έξις: Από τότε (20 χρόνια) πολλά μεσολάβησαν και όσα τότε τονίσθησαν για «ύγιεις και υπεύθυνες βάσεις οικογενείας», ότι το Νομοσχέδιο (Νόμος στη συνέχεια) «δεν θα επηρεάσει αρνητικά από δημογραφικής πλευράς τη χώρα», ήταν βαρύγδουπα λόγια...

Τò όντως αποκαρδιωτικό είναι ότι οί άνθρωποι αυτοί ήθικα παραμένουν πωρωμένοι: καμιά συναίσθηση, έστω έμμεση.

Μια απόδειξη της πωρώσεως τους είναι και τὰ γραφόμενα στο «Βήμα» (28.5.2006), προερχόμενα από τον κ. Νικ. Σηφουνάκη, γνωστόν για τις επιθέσεις του κατά προσώπων της Έκκλησίας.

Με άφορμή τὰ προλεγόμενα για την άναθεώρηση του Συντάγματος, εύρηκε άφορμή να τονίσει ότι, τότε

«δρομολογήθηκαν σημαντικές άλλαγές από την κυβέρνηση του Άνδρέα Παπανδρέου παρά την σφοδρή αντίδραση της δεξιάς και της ήγεσίας της Έκκλησίας, όπως: τò αυτόματο διαζύγιο, οί έκτρώσεις...».

Ίχνος συναισθήσεως ουδέν. Άπεναντίας: τò ότι έκαναν Νόμο του Κράτους την νομιμοποίηση τών έκτρώσεων, επιμένουν θρασύτατα να τò έχουν στο ενεργητικό τους όλοι αυτοί.

«Ουαί ύμιν...», διότι ήθικα παραμένετε «βόρειος πόλος».

Τελικά, νύκτα, βαθειά νύκτα, όπου και λίγιοι βουλευτές στη Βουλή, μαζί με άλλα άσχετα με τò θέμα Διατάγματα, ψηφίσθηκε τò Νομοσχέδιο τόν Ιούνιο του 1986.

Μεθοδευμένο τò θέμα, ότι τέτοια ώρα θα περάσει άνετα, όπως και έγινε.

Ό Νόμος λοιπόν για τις έκτρώσεις 1609/86, με ήμερομηνία ύπογραφής από τόν τότε Πρόεδρο της Δημοκρατίας κ. Χρήστο Σαρτζετάκη 28 Ιουνίου, Υπουργούς Δικαιοσύνης, Υγείας και Οικονομικών 1 Ιουλίου, και δημοσιεύσεώς του στην Έφημερίδα της Κυβερνήσεως τήν 3 Ιουλίου 1986.

Όλα έγιναν ως κάτι τò κατεπείγον -«φεύγει ό άσεβής μηδενός διώκοντος» (Παροιμ. κη' 1)- για να ήσυχάσουν, ότι τελικά

πέτυχαν και να χαρούν και κάποιες μεγαλοκυρίες που τόσο κουράστηκαν για τέτοια έκβαση.

* * *

ΑΛΛ' ΑΣ δοῦμε βασικά χαρακτηριστικά του **φονικού** πλέον **Νόμου**.

Τίτλος του Νόμου:

«Τεχνητή διακοπή της έγκυμοσύνης και προστασία της υγείας της γυναίκας και άλλες διατάξεις».

Άρθρο 1. «Η μέριμνα για την προστασία της υγείας της γυναίκας και την εξασφάλιση περιθαλψης σε οργανωμένες νοσηλευτικές μονάδες κατά την τεχνητή διακοπή της έγκυμοσύνης είναι υποχρέωση της Πολιτείας».

Παράλληλα με την έντονη αγανάκτηση όσων έμβαθύνουν σ' αυτά τα γραφόμενα, «θαυμάζει» κανείς τὸ ενδιαφέρον «για την προστασία της υγείας της γυναίκας... σε οργανωμένες νοσηλευτικές μονάδες... ὅτι εἶναι υποχρέωση της Πολιτείας».

Ἐπίσης, πρὸς «θαυμασμό» εἶναι και ἡ έσκεμμένη ὠραιολογία του τίτλου. Δὲν γίνεται καν λόγος για έκτρωση -κακόχη ἀκουστικά ἢ λέξη- ἀλλὰ για «Τεχνητή διακοπή έγκυμοσύνης».

Διακοπή, λοιπόν, κοινῶς STOP. Ἔως ἐδῶ: δὲν μᾶς χρειάζεται ἢ ζῶν του κυοφορουμένου έμβρύου.

Ἦ! του ξεπεσμοῦ σας, συντάκται του ἀνθρωποκτόνου και έθνοκτόνου Νόμου.

Ἐρώτηση: Εἶδατε στὴ συνέχεια στὸν έλληνικὸ χῶρο «ὀργανωμένες νοσηλευτικές μονάδες;». Τίποτε. Συνέχισαν τὰ γνωστὰ τότε κρατικά μαιευτήρια. Βαρύγδουπα λόγια ὅτι τάχατες κάτι μεγάλο ἐπίκειται.

Στὴ συνέχεια, για τὴν εργαζόμενη γυναίκα που προβαίνει σε έκτρωση, λαμβάνεται μέριμνα διευκολύνσεώς της.

Ἀναφέρεται ὡς πρὸς «τὸ χρόνο ἀποχῆς της γυναίκας ἀπὸ τὴν εργασία και ὅ,τι ἄλλο ἀπαιτεῖται για τὴν ἀποκατάσταση και προστασία της υγείας της».

Μὲ ἀπλὰ λόγια: Ὅποια εργάζεται και ἔχει ἀνεπιθύμητη έγκυμοσύνη και κάνει έκτρωση, θὰ πάρει και τὴν ἀνάλογη ἄδεια

ἀπουσίας ἀπὸ τὸν ἐργοδότη της, μετ' ἀποδοχῶν φυσικά. Ἐφόσον ἐργάζεται στὸ δημόσιο, θὰ ἐπιβαρύνει τὸ δημόσιο κορβανᾶ.

Ἔτσι στὴν Ἑλλάδα μὲ τὴν τόση ὑπογεννητικότητα, ἐπιδοτεῖται ὁ φόνος! Μὲ Νόμο, παρακαλῶ, ἀπὸ τὴ Βουλὴ τῶν Ἑλλήνων. Ἐὰν ἀπασχολεῖται σὲ ἰδιωτικὴ ἐργασία, πληρώνει ὁ ἐργοδότης.

Γιὰ λόγους δὲ εὐνοήτους, πασχίζουν οἱ κυρίες, ὅσες φθάνουν στὰ «χασάπικα», νὰ μὴ γράφεται ἡ «διακοπὴ»-ἔκτρωση στὸ βιβλίARIO, ἀλλὰ παρεμφερὲς νόσημα, π.χ. γυναικολογικά. Ἡ ἐπίδότηση πάντως στὶς ἐργαζόμενες εἶναι δεδομένη.

Ὁ Νόμος «γιὰ τὰ μάτια» ἔχει καὶ μία πρόνοια. Ἡ ἔκτρωση νὰ γίνεται ὅταν «δὲν ἔχουν συμπληρωθεῖ δώδεκα ἐβδομάδες ἐγκυμοσύνης», δηλ. τρεῖς μῆνες. Ἀλλὰ ποιός θὰ ἐλέγξει τὸ γιατρὸ ἂν εἶναι καὶ τέσσερις μῆνες καὶ ἀκόμη; Προφανῶς πλέον καὶ μὲ τὸ ἀζημίωτο.

* * *

ΑΞΙΟ παρατηρήσεως εἶναι ὅτι δὲν ὑπάρχει οὔτε λέξη γιὰ τὴ θέση-παρουσία τοῦ ἔμβρυου καὶ τὰ δικαιώματά του. Ἐσκεμμένα ὁ Νόμος τελείως τὸ ἀγνοεῖ καὶ ἐδῶ εἶναι ἡ κορυφὴ τοῦ παγόβουνου καὶ τῆς ὅλης ἐνοχῆς γύρω ἀπὸ τὸν **φονικὸ Νόμο**.

Σ' αὐτὸν ἡ ὅλη μέριμνα εἶναι γιὰ τὴν ἔγκυο καὶ τὴν προστασία αὐτῆς. Τὴν ὄντως ζωὴ ἐν δυνάμει, τὸ ἔμβρυο, εἶναι πασιφανὲς ὅτι τὸ στέλνει στὸν *καιάδα*.

Σ' αὐτὸ προηγεῖται τὸ μεγάλο ψέμα τοῦ κ. Κακλαμάνη στὴ Βουλὴ, ὅτι

«τὸ ἔμβρυο δὲν εἶναι φορέας αὐτοτελοῦς δικαιώματος προστασίας τῆς ζωῆς ἀπὸ τὴν ἔναρξιν τῆς βιολογικῆς του ὑπαρξῆς ἀλλὰ μεταγενέστερα...».

Αὐτὴ, ὅμως, ἡ τόσο ἐπιπόλαια καὶ ἀπάνθρωπη θέση ἔχει τελείως ἀνατραπεῖ ἱατρικῶς πλέον. Καὶ αὐτὸ θὰ φανεῖ ἀμέσως καὶ ἐδῶ.

Ὅλη, λοιπόν, ἡ μέριμνα στὸν ἐπάρατο Νόμο εἶναι γιὰ τὴν ἔγκυο. Ποτὲ μητέρα. Μητέρα εἶναι δῆθεν μόνο αὐτὴ ποὺ γεννᾶ καὶ ἀνατρέφει.

Ἄραγε, πότε θάρθει ὁ καιρός, ποῦ ὑπεύθυνα θὰ γίνουν δεκτὰ τὰ αὐτονόμητα δικαιώματα τοῦ ἐμβρύου;

Εἶναι ἓνα «καυτὸ» ζητούμενο. Καὶ ἐκ τῶν πραγμάτων πλέον καὶ λόγῳ ἐπιστημονικῶν διευκολύνσεων-προόδων διὰ τῶν ὑπερήχων καὶ ὄχι μόνον, εἶναι καθῆκον ἐπιβεβλημένον νὰ ὑπολογισθεῖ, νὰ τύχει τοῦ πρέποντος σεβασμοῦ τὸ ἐμβρυο, τὸ ὁποῖο ἀκόμη καὶ στὶς πρῶτες ἡμέρες τῆς συλλήψεώς του εἶναι ἐν δυνάμει μικροσκοπικὸς ἄνθρωπος πρὸς ὀλοκλήρωσιν.

Ὁ διαπρεπῆς Γάλλος Καθηγητῆς τῆς κυτταρογενετικῆς στὸ Πανεπιστήμιον τῶν Παρισίων Λεζέν, μεταξὺ ἄλλων ἀναφέρει:

«Αὐτὸ τὸ ἀνθρώπινο ὄν εἶναι ἀπ' ἀρχῆς συλλήψεως τέλειο καὶ μοναδικό, γιὰτὶ δὲν μπορεῖ σὲ τίποτε νὰ ἀντικατασταθεῖ μὲ κάτι ἄλλο».

Δὲν ἔχει βάρος καὶ μεζούρα ἢ ζώῃ.

Ὁ Διδάκτορας Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καὶ Βιέννης κ. Βασίλειος Μπέλλιος τονίζει:

«Πλέον, ἀπὸ τὴ στιγμὴ τῆς συλλήψεως ἔχει καθορισθεῖ τὸ φύλο τοῦ παιδιοῦ, ἡ ὁμάδα αἵματος, τὸ χρῶμα μαλλιών κ.λπ. Ἀπὸ τὴ 18ῃ δὲ ἡμέρα τῆς κύησης, χτυπάει ἡ καρδιὰ τοῦ ἐμβρύου. Ἐνῶ μέχρι τὴ 12ῃ ἑβδομάδα (ποῦ ἐπιτρέπεται ἡ ἔκτρωσιν νομικὰ) τὸ ἐμβρυο εἶναι σχηματισμένο καὶ αἰσθάνεται».

Ἄνευ, λοιπόν, αὐτῆς τῆς ὑπεύθυνης θέσεως ὑπὲρ τοῦ ἐμβρύου-ζωῆς, ἐρωτᾶται γιὰ ποιά ἀνθρώπινα δικαιώματα ὁμιλοῦμε, καὶ γιὰ ποῖο πολιτισμὸ;

Ὁ κ. Μπέλλιος λέει καὶ τοῦτο. Ἀναφερόμενος στὸ γνωστὸ σὲ πολλοὺς ἐπιστημονικὸ-ιατρικὸ *ντοκυμανταῖρ* τοῦ γιαιτροῦ Νάθανσον «*Σιωπηλὴ κραυγὴ*» καὶ γιὰ τὶς κινήσεις τοῦ ἐμβρύου τὴν ὥρα τῆς ἔκτρωσης, ἐπιλέγει:

«Ἀντιδράσεις ζωντανοῦ πλάσματος, ποῦ προσπαθεῖ

τρομαγμένο να γλυτώσει το θάνατο. Και μιλάμε για θάνατο μαρτυρικό...» Αν οι πάντες είχαν δει το βίντεο αυτό, είναι βέβαιον ότι θα έμπαινε θέμα δικαιωμάτων του έμβριου».

Πλήρης άνατροπή των απόψεων εκείνων του Κακλαμάνη.

Τελευταία τη «*Σιωπηλή κραυγή*» την είδε και ο δημοσιογράφος κ. Φώτιος Χρονόπουλος. Τούτος ο άνθρωπος ξεφεύγει από τη μάζα των δημοσιογράφων, έχει πιστεύω, έχει ιδανικά.

Μεταξύ άλλων γράφει:

«Ο γιατρός με ένα ειδικό απορροφητήρα διαμέλισε το ήλικίας τριών μηνών κυοφορούμενο έμβρυο και προκειμένου να αποσπάσει και το κρανίο το συνέθλιβε με μια διχαλωτή λαβίδα. “Σδκ και δέος” προκάλεσε και άλλο περιστατικό, ή εμφανέστατη προσπάθεια του έμβριου να αποφύγει το μαρτύριο. Οί μετακινήσεις του μέσα στη μήτρα... απέδεικνυαν ότι το έμβρυο είχε αίσθηση των συμβαινόντων!... **‘Η επιθανάτια άγωνία του έμβριου αποκάλυψε με τον πλέον φρικιαστικό τρόπο το κτήνος που κρύβει μέσα της όποια καταφεύγει στην έκτρωση και όποιος συνεργεί ή συμφωνεί με την πράξη αυτή.** Γιατί ή έκτρωση δεν είναι άπλως μια “χειρουργική επέμβαση”, αλλά εν ψυχρώ δολοφονία.

Αυτά τα φρικιαστικά κατέρριψαν και το μύθο περί του δικαιώματος της γυναίκας να διαθέτει το σώμα της όπως ή ίδια επιθυμεί, επιχείρημα, που αντικατοπτρίζει έναν άκρατο έγωισμό, δοθέντος ότι ή έγκυος φιλοξενεί μια άλλη ζωή, που δεν είναι δική της, τη ζωή του έμβριου, το όποιο δεν έχει άπλως τα ίδια δικαιώματα, με την κυοφορούσα, αλλά περισσότερα και τούτο γιατί δεν διαθέτει δυνατότητα άμυνας».

Και καταλήγει:

«Η Ελλάδα αναλογικώς έρχεται πρώτη μεταξύ των χωρών της Ε.Ε. στην Ευρώπη στις έκτρώσεις, όποτε ή ανάγκη λήψης μέτρων είναι έπιτακτική...».

Δίνει τέλος μὲ τὸ ὅτι οἱ περισσότερες γυναῖκες, ποὺ φθάνουν στὴν ἔκτρωση, ἐκ τῶν πραγμάτων

«γνωρίζουν καὶ αὐτὲς ἕναν ἀργὸ ψυχικὸ θάνατο, ποὺ τὶς ταλανίζει μέχρι τὸ φυσικὸ τους θάνατο» («Ἐλεύθερος Τύπος», 6.6.2004).

Ἐμεῖς προσθέτουμε, ὅτι ἡ ψυχικὴ λύτρωση τῶν ἐνόχων ἀπὸ τύψεις κ.λπ. γίνεται μὲ τὴν ἐκκλησιαστικὴ μετάνοια καὶ ἔξομολόγηση.

Ὅντως κόλαφος οἱ σαφεῖς θέσεις καὶ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ κατὰ τοῦ Νόμου καὶ τῶν ἄκαρδων συντακτῶν του, ἀλλὰ καὶ ὅσων δικαιολογοῦν τὴν ἔκτρωση καὶ μάλιστα χωρὶς συναίσθηση.

* * *

ΔΕΝ εἶναι δὲ κανεὶς ἀφελῆς νὰ ὑποστηρίζει ὅτι μὲ ἢ χωρὶς Νόμο οἱ ἐκτρώσεις θὰ πάψουν δῆθεν νὰ γίνονται, ἀφοῦ στὴν ἐποχὴ μας, ὅπου ἡ ὑλιστικὴ περὶ ζωῆς ἀντίληψη κυριαρχεῖ καὶ χωρὶς ἠθικὰ ἐρείσματα, ἡ εὐκολὴ λύση γενικά, ἀλλὰ καὶ στὸ θέμα τῶν ἐκτρώσεων, προτιμᾶται ἀπὸ πολλούς.

Ὅμως, εἶναι ἄλλο πρᾶγμα τὸ τί συνέβαινε πρὸ τῆς ψηφίσεως τοῦ Νόμου (1986), ὅποτε λίγο ἢ πολὺ ἔφερε ἡ κάθε ἔνοχη πάνω της τὸ βάρος, τὸ κρῖμα, καὶ ἄλλο μετὰ, ἀφοῦ ἄναψε «πράσινο» τὸ ἴδιο τὸ Κράτος.

Ἐδῶ εἶναι τὸ θέμα.

Ὁ Νόμος αὐτός, ὡς μὴ ὠφеле, εἰσῆλθε σὲ ἀνεπίτρεπτους «χώρους» κατὰ τῆς ζωῆς. Μὲ τὴν ἐπέμβασή της αὐτὴ, ἡ Πολιτεία διέπραξε κάτι ἐκ τῶν πραγμάτων πλέον ὄντως ἀχαρακτῆριστο.

Μὲ τὸ Νόμο θέλησαν νὰ ἀφαιρέσουν τὶς ἔνοχες ποὺ ἀκολουθοῦν καὶ ἔτσι νὰ ἀνατρέψουν τὴν ἠθικὴ τάξη καὶ νὰ τὶς φορτώσουν στὸ Νόμο.

Τέτοια, ὅμως, παραπτώματα δὲν παραγράφονται μὲ ἀνθρωπίνους Νόμους, ἀλλὰ μὲ συναίσθηση καὶ μετάνοια.

Τέτοιο, πάντως, δικαίωμα κατὰ τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἔχουν οἱ ὅποιοι κυβερνῶντες στὴν ἐποχὴ ποὺ ζοῦμε.

Πρόκειται γιὰ ὠμὴ παραβίαση, γιὰ κατάχρηση ἐξουσίας μὲ τὸν **ἐθνοκτόνο Νόμο** στὴν Ἑλλάδα, καὶ μὲ τὴν κραυγαλέα ὑπογεννητικότητα.

Ἴδου λοιπὸν ἡ τόση διαφορὰ-διευκόλυνση πρὸ καὶ μετὰ τὸ Νόμο.

Τὸ τί ἠθικὴ πτώση ἔχει ὑποστῆ ἢ ἑλληνικὴ κοινωνία (περὶ αὐτῆς ὁ λόγος) στὰ 20 χρόνια, ὅπου στὴ δυσκολία της ἢ ὅποια ἔγκυος διὰ τοῦ Νόμου πλέον ἔχει τὴν εὐκολὴ λύση, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπολογιστεῖ.

Ἡ ἐπιτρεπτὴ νομικὰ πλέον ἀμβλωση προκάλεσε ψυχικὴ-ἠθικὴ ἀμβλωση συνειδήσεων· σχεδὸν πέρασε πλέον στὴν κοινωνία ὅτι ἢ ἔκτρωση δὲν εἶναι κάτι τρομερό· μιὰ «διακοπὴ» εἶναι καὶ ὁ Νόμος πλέον τὴν καλύπτει.

Συνήθως ἀκούγεται: «τόσες πλέον τὰ ρίχνουν, δὲν εἶναι ἐποχὴ γιὰ παιδιὰ». Ποιός, θὰ ἐπαναφέρει στὴν ἠθικὴ τάξη ὅλον αὐτὸν τὸν κόσμον; Φαίνεται κανεὶς, ἀφοῦ τὸ θέμα εἶναι πιά στὸ περιθώριο. Μόνο γιὰ ὑπογεννητικότητα ξέρουν νὰ ὁμιλοῦν ἀρκετοί, ἐνῶ γιὰ τὸ σφαγιασμὸ ἐφρησυχάζουν ἐγκληματικὰ ἀκόμη καὶ οἱ ὅποιες ἠθικὲς δυνάμεις τοῦ τόπου.

* * *

ΚΑΙ ΑΣ μὴ νομισθεῖ ὅτι οἱ χιλιάδες τῶν ἐκτρώσεων γίνονται μόνο στὰ κρατικὰ μαιευτήρια.

Γιὰ σιγουριὰ προφανῶς οἱ εὐπορες (ἔγγαμες-ἀγάμες) προτιμοῦν τὶς ιδιωτικὲς κλινικὲς. Ἐκεῖ, μὲ βάση καὶ τὸ Νόμο ποῦ ἄμεσα διευκολύνει, ὑπάρχουν τὰ μεγάλα «σφαγεῖα».

Δηλαδή, πέραν τοῦ ὅτι ἄναψε «πράσινο» τὸ Κράτος μὲ τὴν ἀπο-ποινικοποίηση, δὲν ἄλλαξε τίποτε ἀπὸ τὰ ἐπικρατοῦντα πρὶν τὸ Νόμο. Πληρώνουν κανονικά, ὅποτε τὰ τότε γραφόμενα, ὅτι «θὰ ἀπαλλαγεῖ ἢ γυναίκα ἀπὸ τὴν ποικιλόμορφη ἐκμετάλλευση τοὺς ἐκβιασμοὺς καὶ τοὺς κινδύνους», ἦταν προπέτασμα καπνοῦ, γιὰ νὰ περάσει ὁ Νόμος.

Τότε ὁ κ. Ἀπόστολος Κακλαμάνης

«στήριξε τὴν ἐπισήμανσή του στὰ στοιχεῖα τοῦ Συμβουλίου τῆς Εὐρώπης, σύμφωνα μὲ τὰ ὁποῖα, ὅπου νομιμοποιήθηκαν οἱ ἀμβλώσεις αὐξήθηκαν οἱ γεννήσεις».

Ἄν εἶναι δυνατὸν νὰ ἔχουν βάση αὐτὰ ὡς ὑλικὸ γιὰ τὴν ψήφιση τοῦ **φονικοῦ Νόμου**.

Ἔτσι εἶπε καὶ τοῦτο,

«ὅτι ἡ νομιμοποίηση δὲν θὰ ἐπηρεάσει ἀρνητικὰ τὴν Χώρα μας ἀπὸ δημογραφικῆς πλευρᾶς».

Δυστυχῶς, αὐτὸ συνέβη καὶ ἡ μείωση τῶν γεννήσεων ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια σημειώνει *ρεκὸρ* (πέραν τῶν ἀλλοδαπῶν), ἀφοῦ καὶ σύμφωνα μὲ τὸ γνωστὸ Πόρισμα τῆς Βουλῆς τοῦ '93, στὴ πράξη

«ὄλοι οἱ δρόμοι ὀδηγοῦν πρὸς ἄνετα ἀπὸ ὅτι παλαιότερα στὸ χειρουργεῖο».

Ἐπαληθεύτηκε καὶ θέση τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν, ὅτι

«κύριο αἷτιο τῆς ὑπογεννητικότητας εἶναι ἡ ἔκτρωση καὶ ἡ ἐξ αὐτῆς στέρωση».

Καὶ ὁ Καθηγητὴς Κ. Τριχόπουλος τόνισε, ὅτι

«τὸ 40% τῆς μείωσης τῆς ὑπογεννητικότητας στὴ χώρα μας ὀφείλεται σὲ προκλητὲς ἐκτρώσεις».

Ὁ Καθηγητὴς ἐπίσης κ. Κουτῆφαρης τόνισε τὸ ἐξῆς λυπηρὸ:

«πάνω ἀπὸ 150.000 ζευγάρια δὲν μποροῦν νὰ κάθουν παιδί, γιὰτὶ ἔχουν στὸ ἱστορικό τους μία ἔκτρωση».

* * *

ΤΩΡΑ ποὺ σείρονται αὐτὲς οἱ γραμμές, εὐρίσκεται σὲ δύσκολη ἐξέλιξη τὸ ὄντως φρικιαστικὸ γεγονός ποὺ συνέβη στὴ Βέροια μὲ τὴν ἐξαφάνιση-θάνατο τοῦ 11χρονου ἀλλοδαποῦ Ἄλεξ, ἡ ὁποία συγκλόνισε τὴν κοινὴ γνώμη. Αὐτονόητη ἡ φρίκη, τὸ *σὸκ*, ἡ ἀγανάκτηση γιὰ τὸ συμβάν ἀπὸ παιδιὰ 11-13 ἐτῶν.

Χωρὶς ἄλλο, ὅμως, ἔγινε καὶ σὲ αὐτὸ κατάχρηση ἀπὸ τηλεοπτικούς σταθμούς, ποὺ ἀφόρητα ἀσχολήθηκαν μὲ αὐτό, ἀφοῦ γιὰ ἡμέρες μερικοὶ τὸ ἔχουν καὶ ὡς πρῶτο θέμα εἰδήσεων. Ὅποια ὑπερβολή! Ἔδειξε καὶ πάλι τὴν «πτωχεία» τοῦ δημοσιογραφικοῦ κόσμου τῶν ΜΜΕ. Προέχει κατ' αὐτοὺς ὅ,τι «πουλάει». Ἐνα λυπηρὸ συμβάν, τόσο πολὺ δημοσιότητα, ποὺ κούρασε τοὺς πάντες. Ἐλειψε ἡ σοβαρότητα...

Ἀλλά, τὸ τραγικὸ αὐτὸ συμβάν θέλω νὰ τὸ συνδέσω μὲ τὸ ἐδῶ θέμα. Γιὰ τὸ ὅτι εἶχε ἕνα τέτοιο τέλος ἕνα ἀθῶο παιδί, ὥστε «πάγωσε» ἡ κοινὴ γνώμη, εἶναι τόσο αὐτονόητη ἡ ἀπρεπὴ πρᾶξη-δράση αὐτῶν τῶν παιδιῶν.

Σύμφωνα τώρα μὲ ὅσα συνοπτικὰ ἀνάφεραν οἱ κ.κ. Μπέλλιος

καὶ Χρονόπουλος ποὺ εἶδαν τὸ βίντεο «*Σιωπηλὴ κραυγὴ*», ὅπου κατασπαράσσεται ἀπὸ γιαιτρὸ πλέον, προγραμματισμένα, μὲ **ιατρικὴ μέθοδο**, μὲ ἀναισθησιολόγο δίπλα καὶ νοσοκόμες ἓνα τρίμηνο ἔμβρυο, καὶ μὲ δεδομένο ὅτι παρόμοιες «δολοφονίες ἐν ψυχρῶ» καὶ στὴν Ἑλλάδα συμβαίνουν περίπου 700-1.000 τὴν ἡμέρα, ποιὸς ἀσχολεῖται, διαμαρτύρεται, μιλάει καυστικὰ γιὰ τὸ ὄντως συνεχῆς μακελειό;

Σχεδὸν κανεῖς. Ὁ μικρὸς Ἄλεξ ἀπ' ὅ,τι ἔγινε γνωστὸ πέθανε ἀμέσως, ἐνῶ οἱ χιλιάδες τῶν ἐκτρώσεων τὸ χρόνο στὴν Ἑλλάδα, αὐτὰ τὰ ἔμβρυα ἀργοπεθαίνουν κομματιαζόμενα μὲ τὰ ἐργαλεῖα τοῦ «χασάπην» γιαιτροῦ. Καὶ αὐτά, σύμφωνα μὲ μέθοδο τῶν ὑπερήχων, τὸ δυνατὸν ἀντιδροῦν συνειδητά.

«Οὐαὶ ἡμῖν» πλέον γιὰ τὶς ἐπιλεκτικὲς εὐαισθησίες τῶν ΜΜΕ καὶ ὄχι μόνον.

Ὡστε διαφέρει τόσο πολὺ τὸ ἂν ὁ ἄνθρωπος εἶναι τριῶν μηνῶν ἢ 11 χρόνων; Δὲν πρόκειται γιὰ τὴν ἴδια τὴ ζωὴ, ἢ εἶναι συναισθηματικὴ ἢ ζωὴ; Ἐστὼ τὰ ἀνήλικα αὐτὰ παιδιὰ θὰ φέρουν πάνω τους τὸ βάρος τῶν πράξεών τους, ἂν καὶ κατὰ βάθος δὲν θὰ ἤθελαν νὰ θανατώσουν τὸν 11χρονο.

Τὶς χιλιάδες ἐνόχους γονεῖς-γαιτρούς, οἱ ὁποῖοι πλέον θεληματικὰ «ἐν ψυχρῶ» κατακομματιάζουν ἀνθρώπινες ζωὲς καὶ μὲ τὸν «ἀέρα» πλέον τοῦ Νόμου, ποιὸς θὰ τοὺς δικάσει; Φαίνεται κανεῖς στὴ γῆ. Ὡ! τῆς ὑποκρισίας.

Τότε ὁ κ. Κακλαμάνης γιὰ τὴ στάση τῆς Ἐκκλησίας τόνισε, ὅτι

«Ἡ Ἐκκλησία μας εἶναι ἀπὸ τὶς λιγότερο *δογματικές* ποὺ προσπαθεῖ νὰ πιάσει τὰ τελευταῖα ἰδιαίτερα χρόνια τὸ σφυγμὸ τοῦ λαοῦ καὶ νὰ ἐκτιμᾷ τὸ ἔθνικὸ συμφέρον καὶ κάλεσε νὰ δεῖ τὸ θέμα τῶν ἀμβλώσεων καὶ ἀπὸ ἄλλη σκοπιὰ ποὺ προσιδιάζει περισσότερο στὸν ἀνθρωπιστικὸ τῆς ρόλο».

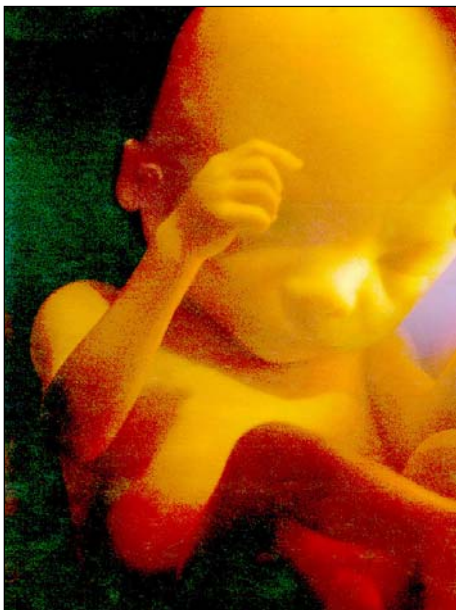
Φαίνεται καὶ θεομπαίχτης. Ὅλα αὐτὰ εἶναι ἐξοργιστικῶς ἀπαράδεκτα, ἀπορριπτέα καὶ προκαλοῦν τὴ δικαία ἀγανάκτηση.

Καὶ ἀκόμη δὲν ἔλαβε ἔστω τὶς πρέπουσες ἀπαντήσεις πρὸς κατασχύνη του. Καταρράκωσε τὴ θέση ποὺ κατεῖχε, γιαιτὶ Ὑπουργὸς Δικαιοσύνης δὲν ἔχει δικαίωμα γιὰ τέτοιες «κατολισθήσεις».

Δυστυχῶς ἢ Ἐκκλησία τότε ἀντέδρασε ἄτονα καὶ δειλά, ὡσὰν

νὰ ἐπρόκειτο γιὰ θέμα ρουτίνας τῆς ζωῆς. Κώφευσε ἀνεπίτρεπτα. Μόνο γιὰ τὴν Ἐκκλησιαστικὴ Περιουσία οἱ Ἀρχιερεῖς πῆραν αὐστηρὴ θέση.

Γιὰ τὴν ψήφισιν πάντως τοῦ Νόμου ἡ ἀδράνεια τῶν Ταγῶν Της ἀνῆκει στὰ λυπηρά, ἐνῶ θὰ ἔπρεπε νὰ σεισθοῦν θεμέλια ἐξουσίας, μέχρι ἀκόμη καὶ πτώσεως τῆς Κυβερνήσεως. Οἱ λίγες φωνὲς ἀντιδράσεως σιγὰ-σιγὰ ἀτόνησαν.

* * *

ΚΑΙ φθάσαμε στὴ θλιβερὴ ἐπέτειο τῶν 20 χρόνων τοῦ **φονικοῦ Νόμου** σὲ δράση καὶ θραύση.

Ὁ ὑπογράφων τὸ παρὸν δὲν ἔχει ὡς κίνητρο ἀπλῶς τὴν ἱστορικὴ ὑπενθύμιση, ἀλλὰ ταυτόχρονα καὶ τὴν σφοδρὴ ἀντίδραση καὶ τὸν «ξεσηκωμό», δηλαδὴ ὅ,τι δὲν ἔγινε τότε νὰ γίνεαι σήμερα, ὁπότε ὅσο ποτὲ ἄλλοτε ἔχει ὀξυνθεῖ τὸ δημογραφικὸ πρόβλημα.

Δὲν πέρασε ἡ προθεσμία γιὰ τὴν κατάργηση τοῦ φονικοῦ Νόμου, ἀφοῦ καὶ τὸ γνωστὸ τότε Πόρισμα τῆς Βουλῆς κάνει λόγο γιὰ «ἐπανεξέτασή του γιὰ λόγους ἐθνικούς, θρησκευτικούς καὶ δημογραφικούς».

Ἄν τυχὸν δὲ στὸ διάβα τοῦ χρόνου καταργηθεῖ αὐτὸς ὁ Νόμος, τὸ τί θὰ πρέπει νὰ ἰσχύει νομικὰ σ' ὅσους θὰ προβαίνουν σὲ ἐκτρώσεις, δὲν εἶμαι ἀρμόδιος νὰ ἀπαντήσω.

Ἡ ἐπιβεβλημένη νὰ γίνεαι τότε ἀντίδραση καὶ ὁ καυστικὸς ἔλεγχος ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία εἶναι πλέον καιρὸς νὰ γίνεαι τώρα.

Ὁ Μακ. Χριστόδουλος μὲ πολλὰ ἔχει ἀσχοληθεῖ, ἐννοεῖται ἐδῶ καὶ ἐλεγκτικὰ καὶ καυστικά. Ἄπ' ὅ,τι εἶναι γνωστό, δὲν ἔχει μιλήσει σθεναρά, στρεφόμενος κατὰ τοῦ **ἀνθρωποκτόνου Νόμου** (1609/86) καὶ μάλιστα, ὅταν ὁ λόγος περὶ οἰκογενεϊας-δημογραφικοῦ προβλήματος.

Ὁ γράφων ἔχει προτρέψει τὸν Μακαριώτατο στὸ ἄμεσο πα-

ρελθόν, καθὼς καὶ κάθε Σεβ. Μητροπολίτη, νὰ πάρουν θέση πρὸς πληροφόρηση τὸ τί λαμβάνει χώρα ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια μὲ βάση τὸ Νόμο τῶν ἐκτρώσεων.

Σιγὴ ἰχθύος ἐπικρατεῖ. Ἄν κάποιος εἶχε ἀνακινήσει ἓνα τέτοιο θέμα, θὰ εἶχε ἀκουσθεῖ. Προφανῶς νὰ μὴ καταδέχονται νὰ καταπιαστοῦν μὲ κάτι δίκαιο μὲν, ἀλλὰ ὑποδεικνυόμενο ἀπὸ κατώτερό τους.

Ἄν δὲ στὰ γραφόμενά μου αὐτὰ τεθεῖ θέμα ὅτι αὐτὸς ὁ Νόμος εἶναι κάτι τοῦ παρελθόντος καὶ ἔχει τελειώσει, ἀπαντῶ:

Πρόσφατα ὁ Μακ. Χριστόδουλος τὰ ἔβαλε μὲ τὴ νομοθετικὴ ρύθμιση τοῦ 1982 κατὰ τοῦ μονοτονικοῦ καὶ δικαίως. Ἔχω στὰ χέρια μου τὸ σχετικὸ δημοσίευμα τῆς «Καθημερινῆς» (23.5.2006) μὲ τίτλο: **«Μύδροι Ἀρχιεπισκόπου κατὰ τοῦ μονοτονικοῦ».**

Μεταφέρω μέρος αὐτῶν:

«Ὁξύτατη κριτικὴ στὴν πρώτη κυβερνητικὴ περίοδο τοῦ ΠΑ.ΣΟ.Κ. (’81-’84) ἄσκησε χθὲς βράδυ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος κ. Χριστόδουλος μὲ ἀφορμὴ τὴν υἱοθέτηση τοῦ μονοτονικοῦ... ὑποστήριξε ὅτι συνετελέσθη ἀνερευθριάστως μιὰ ὠμὴ βιαιοπραγία εἰς βάρος τῆς ἑλληνικῆς γλώσσας...

Οἱ φραστικὲς βολές του δὲν ἀφοροῦσαν μόνον τὴν οὐσία τῆς ἀπόφασης –τὴν ὁποία ἐχαρακτήρισε ὡς θλιβερὸ νομοθέτημα– ἀλλὰ καὶ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον ἐλήφθη καὶ ἐφαρμόσθη. Τὸ μονοτονικὸ περιβεβλημένο μὲ διάτρητο κοινοβουλευτικὸ μανδύα ἔγινε νόμος τοῦ Κράτους καὶ ἀπὸ τὴν ἐπομένῃ ἐπεβλήθη στὴν ἐκπαίδευση καὶ στὶς δημόσιες ὑπηρεσίες καὶ ὀργανισμοὺς μὲ ἀσυνήθη ζῆλο, μὲ ἀνείπωτη σκοταδιστικὴ μανία καὶ καταθλιπτικὴ βία...».

Ἀπόλυτα σύμφωνοι γιὰ τὴν «ὀξύτατη κριτικὴ» καὶ ὑπενθύμιση διάτρητης κοινοβουλευτικῆς ἀτασθαλίας τοῦ 1982.

Γίνεται κατανοητὸ ὅτι αὐτὴ ἡ παρέμβασί του εἶναι ὑπὲρ τῶν ἐδῶ θέσεων στὸ νὰ ἐξεγερθεῖ μὲ «κεραυνοὺς» πλέον, **καὶ ὄχι μόνον αὐτός**, κατὰ τοῦ ἐπάρατου Νόμου, ὁ ὁποῖος δὲν συγκρίνεται μὲ τὴν ὑποβάθμιση τῆς ἑλληνικῆς γλώσσας, ποὺ βέβαια μᾶς πονᾷ καὶ θλίβει, ὅμως, μὲ τὸ φονικὸ Νόμο ρίχνονται στὸν *και-άδα* μὲ ἀσπλαγχνία ἀνθρώπινες ζωές. Ἔχει ἄνετα τὴν δυνατότη-

τα νὰ ἀνακινήσει πρῶτα αὐτὸς τὸ ὅλο θέμα, μὲ τὸ ὁποῖο κάποιοι κρατοῦντες ἔθεσαν στὴν «πυρὰ» νόμιμα τὴν ἀνθρώπινη ζωὴ. Πάντως μέχρι σήμερα στὸ κορυφαῖο αὐτὸ θέμα εἶναι προκλητικὰ ἀπὼν καὶ αὐτὸ εἶναι ἄξιο ἀπορίας. Πρὸς τί ἢ κώφευση;

* * *

ΒΕΒΑΙΑ, στὴν προτροπὴ αὐτὴ ἀντιτάσσεται τὸ εὐλογοφανὲς ἐπιχείρημα. Μὰ ἀφοῦ εἶναι Νόμος τοῦ Κράτους πῶς νὰ καταργηθεῖ;

Μὰ καὶ τὸ μονοτονικὸ εἶναι Νόμος καὶ νά, πῆρε ἔστω ἀργὰ θέση. Ἐννοεῖται, βέβαια, ὅτι εἶναι θέμα Βουλῆς. Μὰ πρὸς τὰ ἐκεῖ θὰ ριχθοῦν τὰ «πυρὰ» καὶ οἱ σημερινοὶ κρατοῦντες δὲν πρέπει νὰ ἔχουν πολιτικὸ κόστος, ἀφοῦ τότε ποὺ ψηφίστηκε ἀπὸ τὸ ΠΑ.ΣΟ.Κ. οἱ σημερινοὶ κατεψήφισαν.

Ἀσφαλῶς δὲν πρόκειται γιὰ κάτι εὐκόλο. Ἀνεξάρτητα, ὁμως, ἀπὸ τὴν ὁποία ἔκβαση, ἢ ἀνακίνησή του θὰ ἀνάψει «κόκκινο» καὶ θὰ ἐπακολουθήσουν συζητήσεις ἐπὶ συζητήσεων καὶ ἀπὸ πότε ἀρχίζει ἢ ζῶν καί, λόγῳ πλέον ἱατρικῶν ἀποδείξεων, θὰ εἶναι πολλὰ τὰ ὑπέρ, ἀφοῦ μετ' εὐκολίας ἀνατρέπονται οἱ τότε ἰσχυρισμοὶ τοῦ Νομοσχεδίου καὶ ἢ Ἀλήθεια ἐπὶ τοῦ ζωτικῆς ζητήματος θὰ θριαμβεύσει.

Προέχει ὁ ἰδιαίτερος τονισμὸς ὅτι ἢ ὑπαρξὴν τοῦ Νόμου αὐτοῦ διευκολύνει τὶς ἐκτρώσεις.

Νὰ σημειωθεῖ ὅτι καὶ μαιευτῆρες γυναικολόγοι ἔχουν ἐπηρεαστεῖ, τὰ ἠθικὰ «φρένα» ἐντὸς των ἔχουν ἀμβλυνθεῖ. Λεγόμενά τους εἶναι, «μᾶς καλύπτει ὁ Νόμος». Ἡ διάβρωση, τόσο ἐμφανής, καὶ ἐδῶ πρόκειται γιὰ τὴν ἀνθρώπινη ζωὴ. Οὐτε Ἱπποκράτειο Ὅρκο ὑπολογίζου, ποὺ ἀναφέρει καὶ τὸ θέμα αὐτό. Ἡθικὴ κατάπτωση ἀσύλληπτη καὶ σὲ γιατρούς.

Στὸ νὰ γίνεῖ ἢ νὰ μὴ γίνεῖ μία ἔκτρωση, παίζει μεγάλο ρόλο ἢ θέση-στάση τοῦ γιατροῦ. Ἀσφαλῶς ὑπάρχουν καὶ οἱ λίγοι γιατροί, ποὺ μεθοδευμένα ἀποφεύγουν τὴν ἔκτρωση καὶ γεννιοῦνται ἄνθρωποι.

Ἀπὸ μία πάντως μεθοδευμένη ἐκκίνηση τοῦ θέματος κατὰ τῶν ἐκτρώσεων καὶ τοῦ Νόμου, ποὺ νὰ ἀστράφει καὶ ὁ ἄμβωνας καὶ ἢ πιθανότης τὸ θέμα νὰ φθάσει καὶ στὰ ΜΜΕ, εἶναι σίγουρο ὅτι

θα γεννηθοῦν παιδιά, θα ἀποφευχθοῦν ἐκτρώσεις, θα ἐπέλθουν μετάνοιες καὶ προβληματισμὸς ὡς τόσο ἀναγκαῖος.

Ἀπὸ μιὰ τέτοια κίνηση μὲ στόχο τὴν ἐπίγνωση, τὸ «ξεσκάλωμα» τῆς νοοτροπίας, θα προκύψει ὅτι τὸ θέμα τῶν παιδιῶν εἶναι πρωτίστως ἠθικὸ καὶ ἔπεται τὸ οἰκονομικὸ.

Ὑπάρχουν παραδείγματα γι' αὐτό, ὅτι καὶ ἀπλῆς μὲ ἀγάπη μεστῆς συζητήσεις ἀπομάκρυναν τὶς ἐκτρώσεις. Πόσες ἀρχικὰ ἀνεπιθύμητες ἐγκυμοσύνες δὲν θα εἶχαν φθάσει ποτὲ στὴν ἔκτρωση, ἐὰν οἱ πνευματικοὶ φορεῖς τῆς Χώρας εἶχαν ἐνεργοποιηθεῖ καὶ εἶχαν διαφωτίσει τὸ τί σημαίνει ἔκτρωση.

Ξέρετε πόσοι εἶναι οἱ **ἄμεσα** ἔνοχοι γιὰ προγραμματισμένους φόνους-ἐκτρώσεις στὴν Ἑλλάδα κάθε χρόνο;

Ἔστω ὅτι γίνονται 250 χιλιάδες ἐκτρώσεις: ἔχουμε 2 γονεῖς (500 χιλ.), δύο γιατροὺς (ἄλλες 500 χιλ.), τουλάχιστον 2 νοσοκόμες (ἄλλες 500 χιλ.), τέλος κάποιοι ποὺ ὠθοῦν γιὰ τὸ «ρίξιμο» (κουμπάρα, πεθερά, φίλη), **συμποσοῦνται** περὶ τὰ 2 ἑκατομμύρια ἐνόχων γιὰ ἀνθρώπινες ζωές!...

Καὶ ὁ ἥλιος δύει κανονικὰ καὶ τὰ κεραμίδια εἶναι στὴ θέση τους. Πολιτισμὸς μόνο κατ' εὐφημισμὸν. Καμιὰ σχέση μὲ τὴ ζούγκλα, ὅπου ἐκεῖ ὅλα φυσικὰ γεννοῦν καὶ συντηροῦν αὐτὰ ποὺ γεννοῦν.

Ποιὸς πρέπει νὰ ἔχει τὸ λόγο γιὰ τὸ φοβερὸ δεινὸ, τὴ σύγχρονη ἐπιδημία, στὸ νὰ ταρακουνήσει καὶ ἀψυπνίσει ναρκωμένες συνειδήσεις, ἐπιρρεπεῖς καὶ παγιδευμένες;

Ἀσφαλῶς, ἡ Ἐκκλησία, ἡ κοινὴ Μάνα. Αὐτὴ ποὺ λέει ὠμὴ τὴν ἀλήθεια καὶ πρέπει νὰ πασχίζει νὰ φέρει σὲ ἐπίγνωση τοὺς πολλοὺς ἐνόχους.

Μεγάλο, λοιπόν, καθῆκον τῆς Ἐκκλησίας ἡ σύγχρονη μάστιγα τῶν ἐκτρώσεων, ποὺ χωρὶς ἄλλο ἐντάσσεται στὸ ὄντως ποιμαντικὸ Της ἔργο.

Μὲ πόση ψυχικὴ ἀνησυχία πρέπει νὰ ζοῦν οἱ Σεβ. Μητροπολίτες, ἀφοῦ πρόκειται γιὰ τὸ ποίμνιό τους ποὺ εὐρίσκεται σὲ ψυχικὴ νάρκωση, βαρυνόμενο μὲ ἐκτρώσεις.

Ἡ ζωὴ τοῦ ὁποιοῦ ἐμβρύου δὲν γυρίζει ἀσφαλῶς πίσω. Ἄγνοοῦμε τί πρόκειται νὰ γίνεῖ ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ ὡς πρὸς τὶς αἰώνιες ψυχῆς ὄλων αὐτῶν τῶν ἐμβρύων χωρὶς τὸ Βάπτισμα.

Ὁ μακαριστὸς πλέον Ἀνδρέας Θεοδώρου ἀναφέρει μεταξὺ ἄλλων:

«Πρόβλημα στὴν ὀρθόδοξη δογματικὴ ὑπάρχει σχετικὰ μὲ τὴ μεταθανάτια τύχη τῶν ἀβάπτιστων ἐμβρύων νηπίων. Τί ἀπογίνονται αὐτά; Φυσικὰ στὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ δύσκολο νὰ εἰσέλθουν, διότι φέρουν τὸ προπατορικὸν ἀμάρτημα, τὸ ὁποῖον μόνο μὲ τὸ βάπτισμα ἀπαλείφεται... Ἀλλὰ οὔτε καὶ στὴν κόλαση εἶναι δυνατόν νὰ εἰσέλθουν, ἀφοῦ δὲν ἔχουν προσωπικὲς ἀμαρτίες. Λοιπὸν; Νὰ βρίσκονται σὲ οὐδέτερη ἐνδιάμεση κατάσταση; Ὁ Θεὸς μονάχα γνωρίζει» («Ἄμωμοι ἐν ὁδοῦ», ἐκδ. Ἀποστολικῆς Διακονίας, 1990, σ. 258).

Πάντως, αὐτὰ τὰ ἔμβρυα θὰ μέφονται αἰωνίως τοὺς σφαγεῖς πρῶτα «γονεῖς» των. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ συνιστᾶται ὅτι τὸ κρῖμα γιὰ ἐκτρώσεις ἐπαυξάνει, καθότι τοὺς στέρησαν καὶ τὴν ζωὴν καὶ ὡς πρὸς τὴν ψυχὴν ἔφυγαν ἀβάπτιστα, ἀφώτιστα.

Ὁ ψυχρὸς Νόμος τὰ ἀγνοεῖ ὅλα αὐτά, οὔτε σκέψη· στόχος του ἡ υγεία τῆς ἐγκύου. Ὁ γράφων συνιστᾶ σὲ ἐνόχους νὰ ζητοῦν ἰσοβίως μετὰ δακρύων τὸ θεῖο ἔλεος καὶ νὰ ἐλεήσει καὶ αὐτά, ποὺ ἄκαρδα κομματιάστηκαν, ἀφοῦ χωρὶς ἄλλο «φθορὰ ἐμβρύου φόνος ἐστίν», τονίζει ὁ Μέγας Βασίλειος.

Γιὰ τοὺς πολλοὺς ἐνόχους ἀπαιτεῖται ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλησίας τὸ ποιμαντικὸ ἐνδιαφέρον, γιὰ ψυχικὴ ἀφύπνιση. Καὶ αὐτὸ μᾶλλον ἀνήκει στὰ εὐκόλα καὶ μὲ βάση τὰ ἐπιστημονικὰ δεδομένα, ἀφοῦ τὸ κακὸ τὸ ἔκαναν.

Φοβερὸ καὶ ἀσύλληπτο ἐφόσον ἔνοχοι καὶ συνένοχοι γιὰ ἐκτρώσεις ἀφήνουν τὸν κόσμον ἀμετανόητοι καὶ ἀνεξομολόγητοι. Πόσοι τέτοιοι συνεχῶς φεύγουν ἀπὸ αὐτὴ τὴ ζωὴ; Πάμπολλοι, χωρὶς ἔστω τὴν ψυχικὴ συναίσθησιν τοῦ βαρέως καὶ θανασίμου ἀμαρτήματος. Χωρὶς ὑπερβολή, ἐλλεῖπει τὸ ποιμαντικὸ ἐνδιαφέρον στὸ θέμα.

Καὶ τοῦτο, διότι κοινωνικὰ πέρασε ὅτι ἡ ἔκτρωση στὸν καιρὸ μας εἶναι ἀναγκαῖο κακό, κάτι σύννηθες, μία «διακοπή». Καὶ ὅλα αὐτά, λόγῳ ἐλλείψεως ἐντόνου ποιμαντικοῦ ἐνδιαφέροντος τὸ τί σημαίνει ἔκτρωση.

Ἴδου ἐν κατακλείδι ἡ ἐναγώνια κραυγὴ τοῦ γράφοντος: ἡ Ἱεραρχία πρωτίστως νὰ πάρει ἔστω καὶ τώρα ἐνεργὸ θέσιν ἀφυ-

πνίσεως γιὰ τοὺς πολλοὺς ποὺ βαρύνονται μὲ ἐκτρώσεις, ἀλλὰ καὶ οἱ θεολόγοι, ὡς θέμα ἄμεσο διὰ κηρυγμάτων κ.λπ.

Μαζὶ δὲ μὲ αὐτοὺς νὰ ἀναγάγει τὶς ἐκτρώσεις σὲ μεῖζον θέμα ὁ Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων. Ὁ Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς τῆς Ἐκκλησίας μᾶλλον ἔχει ὑστερήσει στὸ θέμα ἐκτρώσεις, **φωνικὸς Νόμος**.

Δὲν λέω γιὰ τὸ δημογραφικὸ, ποὺ σχεδὸν ὅλοι τονίζουν· αὐτὸ ἀνήκει ἐξ ἀνάγκης στὰ εὐκόλα.

Ταῦτα μὲ τὴν θλιβερὴ ἐπέτειο τῶν 20 χρόνων «δράσεως» τοῦ **φωνικοῦ Νόμου**.

(*) Ἐφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθ. 1651/14.7.2006, σελ. 3 καὶ 4· ἀριθ. 1652/21.7.2006, σελ. 3 καὶ 4· ἀριθ. 1653/28.7.2006, σελ. 3 καὶ 4· ἀριθ. 1654/4.8.2006, σελ. 3 καὶ 4. Ἐπιμέλ. ἡμετ.